

8.

DO KOMNATY TROFEJÍ

Elenis zklamaně zjišťovala, že bez pomoci drogy na soustředění její pokusy s krystalem zůstávají hluboko pod úrovní průlomu, který se jí podařil v kavárně. Děsila se toho, že by se tam měla vrátit, ale Karmína na žádném upřesnění vstupu do tajné komnaty netrvala a radši se připravovala na práci v terénu.

Naplánovat akci Lovci přímo pod nosem nebylo pro Karmínu nijak snadné. Aby ho bezpečně zaměstnaly, musela s těžkým srdcem oželet jeho přednášku a doufat, že se s ním nesrazí na zpáteční cestě. Taky ráno musela vynechat svůj oblíbený parfém, podle něhož by ji vyčenichal i prvak s rýmou ještě na druhý den. Vedle svých osobních preferencí při plánování vzala v úvahu i další důvody, jako například pozdní hodinu, kdy už většina studentů brala za kliky v hospodách.

„Dneska to provedeme,“ zavelela vprostřed týdne. Měla výbornou náladu. Zira se po jejím vzoru pokusila obsadit první lavici a odcházela s ošklivými puchýři a Lovcovým komentářem, ať nesází na to, že se jim při výuce nic nestane. „Speciální zoologie se nevzdám, ale základní techniku krocení jednorozčů bych mohla oželet. Beztak začne s takovými, co je oblněš kopretinovým senem, dolíčkama ve tváři a pampeliškou za uchem.“

Podle Karmíniných propočtů měl mít dozor na chodbě jen jediný asistent a naštěstí to nebyl jejich společný známý Tarkil, takže jim stačilo tvářit se nevinně a počkat, než se loudavě vydá úplně jiným směrem.

„Nehrb se tak,“ sykla Karmína na Elenis, když se společně blížily k Lovcovu kabinetu. „Žádnéj oficiální zákaz, aby se tu nepromenádovali lidi z ostatních kateder, přece není, tak na nás zbytečně neupozorňuj.“

V chodbě, do které měly namířeno, už tou dobou panovalo šero. Karmína se s rozsvěcováním neobtěžovala, protože jako správná lovkyně byla se zrakem jen o chlup za kočkou. Zato Elenis málem zakopla o nelétavého dráčka krysaříka, který šmejdil s čenichem u země a číhal na zbloudilé hlodavce. Naštěstí ani jeden z nich nezapištěl.

„Mazej, ty potvoro!“ ulevila si tiše Karmína. „To byl teda nápad, vypustit je tady. Krysy aspoň náš kuchař umí výborně upravit. Tyhle mrchy co do počtu vyjdou zhruba nastejno a jenom se pletou pod nohy.“

„Tady někde by to mělo být,“ špitla Elenis konečně a obě začaly kousek po kousku ohmatávat zed’.

Elenis se najednou zarazila. „Co když tam budou taky lidské hlavy?“

„Cože?“ nechápala Karmína.

„No, kdyby Lovec dostal Renegáta, jakou jeho část by si asi vystavil?“

„Prosím tě, pár hlav, ty naděláš. Radši fofrem vzpomínej, kde byly ty dveře, nebo si vystaví naše,“ doporučila jí Karmína.

Elenis si tiše povzdychla. Rozhodně nehrozilo, že by jí zrovna ted’ vyvstala před očima nějaká nápověda. Po malé věčnosti, kdy pomalu postupovaly podél zdi a bez úspěchu ji osahávaly, začínala být Karmína nakvašená, přestože to celé byl vlastně její nápad.

„Takhle nás tady pěkně brzo někdo načapá,“ syčela, jezdila ve spárách dlouhými nehty, proklepávala cihly a tu a tam na ně zatlačila dlaní. Zatímco ona hmatala od úrovně pasu a výš, kam až dosáhla, Elenis se držela při zemi a měla větší štěstí. Jedna z cihel pod jejími prsty tiše cvakla a pohnula se. Vzápětí pod Karmínou hladce povolila část stěny a po kolejnicích zajela dovnitř, takže málem zahučela do tmy.

„Na Komnatu trofejí mi to teda přijde pěkně laciný,“ ulevila si Karmína.

Elenis by jí nejradši jednu vrazila, ale jen sebou šklubla, když z otvoru vystřelil drobný tvoreček a pelášil chodbou pryč.

„Další z těch malejch potvor. Sakra, jestli jsi místo komnaty s hromadou dráčích kostí našla jen hnízdečko krysaříků, tak mě klepne. I když i to je napoprvé samozřejmě úspěch,“ spěchala Karmína dodat. „Tak honem, šup dovnitř.“

Rychle vlezly do otvoru, a jakmile za sebou zaklaply tajné dveře, ocitly se v naprosté temnotě.

„Vzaly jsme nějaké světlo?“ ozvala se Elenis a hned se kousla do jazyka.

„Mám skleněnou plnou světlušcích zadků, ale moc dlouho nevydrží,“ přešla její nepřipravenost Karmína a vzápětí se okolní tma rozjasnila.

„No super, dostala jsem nás do kumbálu,“ konstatovala Elenis, když se rozhlédla kolem. Místnůstka páchla trusem krysaříků a zjevně sloužila jako skladiště zapomenutých krámů.

„Psst,“ utišila ji Karmína. Neslyšně přešla k jedné ze stěn a Elenis táhla za sebou. „Plácní sem ucho a poslouchej,“ zašeptala.

Rozhovor bylo slyšet docela zřetelně.

„Teď ty, Elvene. Co nám můžeš říct o totožnosti Mecenáše?“

„Sakra, Bidlo, nech si ty obřadní kecy, připadám si jak u zkoušek. Abych vám něco mohl říct, musel bych se dostat aspoň před barák. Ten zatracenej labyrint, nebo co to vlastně je, vůbec nemá vchod. Zkoušel jsem skrz ty křáky prohodit našeho laboratorního šampiona, byl to opravdu špičkovéj labyrintovej potkan, jenže víte co? Zjistil jsem, že jsou to fénixovníky – když se jimi snaží prodrat něco živýho, prostě shoří. A je to pěkně svinská výheň, asi jako když drak griluje. Z popela se pak znovu zrodí, zatímco každej chudák obalenej masem je na škvarek. Asi si tak zpestřujou jídelníček. A ohledně toho zdechlýchvstání jsou dost rychlý. Než jsem stihl říct do prdele, ten průduch už zarůstal.“

„Tak fénixovníky, říkáš? Těmi se prý dřív osazovaly obranné valy kolem měst. Že by se skrz ty keře vůbec nepočítalo s přístupem?“

Mluví se na chvíli odmlčel a Karmína toho využila, aby Elenis pošeptala: „Bidlo je jeden z Lovcových asistentů.“

„Zatraceně. Potřebujeme aspoň vědět, jestli v té vile opravdu někdo je, nebo k ní jen posílá sluhu vybrat poštu. Nejspíš bude spojená podzemní chodbou s nějakým jiným brlohem. Už jsem dokonce uvažoval o tom, že přibereme nějakého hledače cest, jenže...“

„Co, ty bys fakt zapojil tu bandu jelimánků ze zbytečný katedry?“

„Některý by mohl překvapit. Ale pro letošek už je pozdě, a navíc bych riskoval, že se vším poběží za svou vedoucí.“

„Bidlo, zapomeň na to. Od těch lemplů žádný překvapení určitě nehrozí. Musel bys nejspíš za samotnou Paní, ta se prý v labyrintech vyzná.“

Kdosi se zasmál.

„No, ty keře bych ještě úplně nevzdával, ale prozatím asi nebude potřeba udržovat potkany v kondici. Vy dva se pověste na Paní cest. Potřebujeme zjistit, co je pravdy na tom, že má s Mecenášem poměr nebo nějaký soukromý kšeft. Jestli se vypraví na návštěvu, zkuste se jí co nejdýl udržet za zadkem.“

„Kdyby ten zadek aspoň za něco stál... A předem tě upozorňuju, že nejsem pro naši věc tak zapálený jako ten smolař Deoren.“

„Osamělá vila hádám nebude skrývat ten druh nástrah jako hnízdečko Rudé čarodějky.“

„Doufám. Kdoví, jaký chutě si pěstuje náš Mecenáš... Hele, jestli jste pro, tak dneska už bych to zabalil, nebo se mi o těch vašich ksichtech ještě bude zdát.“

„Ne tak rychle, ty drzej prevíte. Dnes je úklidový den, zapomněls?“

Než si Elenis uvědomila, co to bude znamenat, tenká přepážka před ní zavrzala v pantech a otevřela se dokořán.

Do kumbálu okamžitě vtrhlo světlo a mezi futra nakoukly tři hlavy.

„No ne?!“ zasmál se jeden z trojice; podle hlasu ten, který se pokoušel procpat potkana labyrintem. „Nevěřím svému štěstí – jsou tady schovaný dvě uklízečky!“

„Zapomeň, Elvene,“ ubezpečila ho Karmína, a jako by ji právě potupně nenačapali při špehování, suverénně mezi nimi prošla dovnitř. Elenis se rychlým pohledem ujistila, že se mezi harampádím neschová, a váhavě ji následovala.

„Kam si myslíte, že se hrnete, jen tak bez smetáku?“

„To nám vysvětlete vy,“ pobídla je významně Karmína a její oči zatěkaly mezi vystavenými portréty vyvedenými ve stylu hracích karet. „Tarkil jde po Vrahotepci. A vy po Mecenášovi. Co tady hraje za hry?“ zavěťřila.

Všichni tři se po sobě podívali.

„Vypadá to, že tyhle dvě budeme muset zahrabat pěkně hluboko,“ usoudil Elven. „Bidlo, co ty na to jako šéf?“

Nejvyšší z trojice se pousmál. „Víš, jak to chodí, ne? Vyčenichaly nás a já bych řekl, že už jsou pro Padouchy skoro zralé.“